

IN MEMORIAM
DESANKA MAKSIMOVIC

FALUSI TEMETŐ

Rendezetlen bár,
közelebb van Istenhez,
mint a városi.

A szederinda
szoknyámba vájja körmét.
Netán a halál?

Áhítatos lepkék
puszilgatják a keresztek
feje tetejét.

Kiéhezett eb
szaglász a sírhantok közt –
gazdája nincs már.

Fia sírjára
lepényt hozott az anyja –
az ég madarainak.

Kereszt tövében
üres pálinkásüveg –
a gyászoló kiitta.

Magától kelt virág
egy síron, csak az eső
locsolja meg néha.

Cserfel köröttem
egy vén szomorú holló –
ő is a halálról?

A kankalin szeme
aranykönnyekkel tele –
sirat valakit?

A falu öregje
sírhalmok közt járva-elve
most választ nyughelyet.

Esti harangszó.
Áhítattal hallgatja
a temető csendje.

Az ablakon át
darabka égre látok:
még nem a sírból!

ÚTITÁRSÁK

Széles kocsiút szeli át a völgyet,
és visz fel a hegyre,
a fák meg a sziklák kitérnek előle,
csak egy gyalogösvény halad mellette, –
hol le a völgybe, hol meg emelkedve.

Akár a feleség embere oldalán,
a széles út mellett úgy halad,
mintha kézen fogva vezetné magát.
Itt-ott rövidít, átvág a réten,
de a nagy kanyarnál bevárja urát,
hogy egymás mellett haladjanak tovább.

NEM JÓ A KÍGYÓT EMLEGETNI

Nem jó a kígyót emlegetni,
gyanakvó, és könnyen eszébe juthatsz.
Nem jó a halált sem emlegetni,
annak is eszébe juthatsz.

De én, makacs és önfejű,
nem fogadom el a bölcs tanácsot,
még ha a nép adja is, a babonáságot, –
kimondom én, ha halál, ha kígyó.

Megeshetik, hogy éppen egy galambszavú,
de kígyótermészetű
ragadja el a kedvesedet,
mert hát ölni mosollyal is lehet.

A VÉRCSEPP

Az ember ül és nézdegél,
élvezi a magányt,
csillagok kavicsát nézi
a mozdulatlan vízben –
ezalatt ereiben megalvad cseppnyi vére.

És mire gondol az áttetsző éjben:
a halhatatlanságra, az ég titkaira,
talán egy szempár vagy csók
jut az eszébe –
ezalatt vérereiből
a halál veszi célba.

Meglehet, gyermekkorára gondol,
zúzmarás jégvirág ezüstjére
a fák ág-bogának ablakaiba zárva –
ezalatt ereiben sétára indul
az a röggé alvadt cseppnyi vére.